

manden Secretairerne optælle Stemmesedlerne under Behandlingen af den næste Sag paa Dagsordenen.

Denne var:

Første Behandling af „Forflag til Lov om Omordning af Landsbypræsternes Lønning og Oprettelse af en Kirkelig Pension- og Hjælpesond.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1219 ff.)

L. Larsen: Der er vist neppe for Tiden nogen Omordning i vore indre Samfundsforhold, hvorefter der har været følt et mere levende Dnsse i den almene store Befolkning end netop den, som er Gjenstand for det foreliggende Lovforslag. Jeg tilstaaer, at jeg for mit Bedkommende fuldstændig har deelt dette Dnsse, og at jeg anseer det for at være aldeles berettiget, at et saadant Dnsse er tilstede i Befolkningen; thi naar man betragter Forholdet, som det virkelig er paa Landet, og seer, hvorledes Landsbypræsterne er lønnede, maa Enhver komme til det Resultat, at der her trænges til en gennemgribende Forandring. For det Første er det uheldigt, at der er en saa stor Forskjel paa Præstekaldene, og for det Andet kan det ikke nægtes, at mange Landsbypræsters Lønning er saa uforholdsmæssig stor, at det vistnok kunde synes heelt forunderligt, at vi nu i saamange Aar have havt en constitutionel Forfatning uden at have gjort noget Alvorligt for at hæve, jeg kunde igjerne sige det Misforhold, at nogle Præster have en Løn af 7—8000 Rd., medens vi lønne Embedsmænd, der, idetmindste efter min Anskuelse, have langt mere at bestille, og til hvis Uddannelse der fordres lige saa Meget som til Præsternes, med 2—3000 Rd. Jeg troer derfor ikke at sige for Meget, naar jeg udtaler, at der i det almene store Folk virkelig er Glæde over, at dette Forslag er kommet frem, og jeg troer tillige, at den nuværende høitagtede Kirke- og Underviisningsminister i saa Henseende har Alles Dine henvendte paa sig, thi, hvis jeg har opfattet Stemningen i Folket rigtig, saa var der, dengang han fik den Plads, han nu har, Mange, som meente og sagde: Nu

kommer nok den Ordning, vi saalænge have ventet paa, nemlig en Forandring i Præstelønningerne. Jeg kan nu ikke sige Andet med Hensyn til de Principer, hvorefter der her er gaaet frem, end at jeg tildeels nok kan gaae ind paa dem i deres store Hovedtræk. Derimod er der endeel Enkeltheder og mindre væsentlige Bestemmelser, som jeg vanskeligt kan gaae ind paa, ja der er endog een Bestemmelse, som jeg neppe vil kunne give min Stemme til, men jeg haaber ogsaa, at den høitagtede Minister vil gaae ind paa saadanne Tømpelser af Forslaget, der gjøre det muligt for mig og dem, der muligt tænke som jeg, at gaae ind derpaa. — Jeg skal fatte mig i al Korthed, idet jeg antager, at Sagen vil blive gjort til Gjenstand for en mere omfattende og udførlig Behandling, end jeg fra mit ringe Standpunkt er istand til at give den, men der er nogle Punkter, som jeg skal tillade mig at omtale. For det Første kan jeg ikke nægte, at det i mine Dine, vel at mærke, seer ud, som om de foreslaaede høieste Lønninger blive temmelig høie. En Lønning af 480 Tdr. Byg om Aaret er ganske vist ikke saa overordentlig stor, men den kan dog vel kaldes temmelig god efter de Forhold, hvorunder Landbefolkningen lever, hvorfor jeg nok, hvis der, hvad jeg ikke tvivler om, skulde blive stillet Udendingsforslag i saa Henseende, vil kunne stemme for en lille Redskættelse deri, og dette Resultat kommer jeg nærmest til ved at tænke paa Indtægtsansættelsen af Præstegaardsavlingen. Den er i Lovforslaget beregnet til 120 Rd. for hver Td. Hartkorn, men jeg skal ikke nægte, at jeg troer, at dette Tal vil synes noget forunderligt for Befolkningen, naar den faaer det at se, og at der hos den vil røre sig Noget, som jeg, for at bruge et Udtryk, det ærede Medlem fra Bornholm (Rosod) har lavet, vil kalde Misnoie. Det er nemlig saa, at f. Ex. i min Egn Hartkornet ved Indtægtsansættelsen til Indkomstkraft er sat til 200 à 250 Rd. for hver Td., og naar nu Gaardmændene see, at Præstegaardsavlingen ikke skal ansættes til Mere end 120 Rd., ville de ryste lidt paa Hovedet og tænke, at det seer dog lidt forunderligt ud. Smidlertid skal jeg indrømme,